

mihai hafia traista

bolnav de drum

Redactor: *Adrian Ivanițchi*

Coperta: *Larisa Mihaela Ispas*

Tehnoredactare: *Larisa Mihaela Ispas*

Referenți: *Adrian Ivanițchi*

Ioan Dan Marta

Corneliu Irod

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TRAISTA, MIHAI

Bolnav de drum : poezii / Mihai Hafia Traista. - București : R.C.R.
Editorial, 2019

ISBN 978-606-745-063-7

821.135.1

Carte finanțată de

UNIUNEA UCRAINENILOR DIN
ROMÂNIA

mihai hafia traista

bolnav de drum

poezii

Editura RCR Editorial

București, 2019

*Copiilor mei Larisa-Mihaela,
Tiberiu-Constantin și Stepan-Cristian-David*

**balade pentru inimă
și suflet**

Baladă pentru Stepan

Băiatul meu cu ochi de cer albastru,
cu păr bălai și chip de Făt Frumos,
tu zilnic te înalți ca un jugastru,
eu zilnic mă aplec, mereu în jos.

O bucurie tu mi-ai fost întruna,
când te scăldai în apele din râu
și te jucai de-ascunselea cu luna,
iar merii toți ningeau în părul tău.

Îmi este dor să ne luăm la trântă,
să mă prefac că m-ai învins mi-e dor.
Dar simt cum viața-n mine mi se zvântă,
de-acum, doar tu vei fi învingător.

Tu nu mai crezi în basmele cu zâne,
în răpitele fecioare, nici în spân,
de basme timp nici mie nu-mi rămâne,
copile drag, eu gata! Sunt bătrân...

Te las să zburzi prin lanuri cu lucernă
și să alergi prin câmpuri de trifoi,
eu voi pleca spre liniștea eternă,
căci am de scris un cântec despre noi.

Baladă pentru mama

Ce sfântă-i țărâna ce te-a-nțăranat,
mamă plecată în zori spre asfințit,
de-atâta povară cât am de purtat,
înainte de vreme mă simt ostenit.

Ce sfântă-i tristețea în acest cimitir,
mama mea dragă de iarbă și lut,
de-atâta tristețe de moarte mă mir
și-n clopot mă torn, de viață bătut.

Eu vin de departe și plec spre sfârșit,
viața spre moarte mă duce de mână,
deși-s încă verde, mai am de trăit,
mamă, păstrează-mi un loc în țărână.

Pe drumul de mâine ce duce spre ieri,
beau doar tristețe din dor mă înfrupt,
mereu pretutindeni, mereu nicăieri,
mamă, ogoaie-mi durerea de lut.

Atâta țărână te apasă pe piept...
mamă învelită de-o vreme-n tăceri,
balanța se înclină olog spre nedrept
și crucile triste pornesc spre învieri.

Baladă pentru neputința tatălui

Mă întorc din nou acasă, mama e departe,
tata stă pe prispă, pregătit de drum:
„Vezi că-n podul casei scândurile-s coapte,
să-mi cioplești și-o cruce din stejar sau ulm.

Moartea-i pe aproape, fiorul e rece...”,
îmi șoptește tata trist și îmbătrânit,
i-aș da de la mine ani câțiva, vreo zece
să mai merg odată cu el la cosit.

Să mai scuip-n palme, să-și ascute coasa
și să intre-n brazdă ca un flăcău în joc,
din zări să răsară mama mea frumoasă
mirosind a iarbă, a flori și busuioc.

Era bărbat puternic, ducea bușteanu-n spate,
se întrecea în cântec cu zorii de pe grui,
făcuse și războiul, nu s-a temut de moarte,
mă uit acum cu groază, la neputința lui.

O silă mă cuprinde de viață și de moarte,
și tot ce mă înconjoară preface-voi în scrum
degeaba vin acasă când mama e departe,
iar tata stă pe prispă, s-a pregătit de drum.

Nu știu de e frumoasă dar sigur este tristă,
supremă este moartea la fel ca Dumnezeu...
Pregătit de moarte voi sta și eu pe prispă,
privind departe-n zare s-apară fiul meu.

Baladă pentru părinți

Părinții ne tot pleacă spre morminte
și ne tot mint că merg spre învieri,
e rândul nostru să mințim cuminte
și să pornim la drum spre nicăieri.

Dar nici nu știm de populat e cerul
și tot mereu plecăm spre el grăbiți,
crezând că Dumnezeu e pivnicierul
ce toarnă vin și noilor sosiți.

Ne tot grăbim s-ajungem lângă mamă
ducând în mâini un pașaport de seu,
ne amăgim că tot mereu ne cheamă
același trist și rece Dumnezeu.

Lasă-ne aici, Mărite, că ni-i bine,
o știi și Tu, de asta nu mă mir,
dar te prefaci că ne tot chemi la Tine
și ne tot duci mereu în cimitir.

În loc de lut de ne făceai din viață,
de moarte-n veci noi nu ne-am fi temut,
dar pentru tine omu-i o paiată
pe care-l chemi mereu 'napoi în lut.

Vorbesc prostii, Mărite, Tu mă iartă,
sunt doar un pumn de lut de viață ostenit,
și simt cu trupul, viermii cum mă latră,
și-o să adorm la sânul mamei, obosit.

Dar ție poate îți e dor de mine,
mie de Tine, Doamne, nu mi-e dor,
dar într-o zi tot voi veni la Tine,
căci cel ce moare e nemuritor.

Părinții ne tot pleacă spre morminte
și ne tot mint că merg la Dumnezeu,
e rândul nostru să mințim cuminte
și să pornim la drum c-un pașaport de seu.

Baladă pentru ziua mamei

În suflet cu poveri de aramă,
mă rog la același Dumnezeu,
de ziua mamei fără mamă,
sărbătoresc și-mi este greu...

Avem de toate, de opt marte:
baloane, flori și vin să bem,
bărbații de femei au parte,
dar unii mamă nu avem...

De ziua mamei, fără mamă,
cerul e trist și mohorât...
de ziua mamei, fără mamă,
mi-e trist, mi-e dor și mi-e urât.

De ziua mamei fără mamă,
îmi e urât, mi-e dor și îmi e trist,
de ziua mamei fără mamă,
parcă exist și parcă nu exist.

Ne pleacă mamele departe,
spre alte zări pe sub pământ,
noi bieți orfani din luna „marte”,
cu sufletul amar și frânt.

Tot ascultăm cum plânge ceara
ce se topește sub peceti,
te-îmbraci în iarbă primăvara,
măicuță a marilor tristeți.

Căci primăvara-i zână bună,
ne-mbată din al ei potir,
cu un buchet de flori în mână
plecăm la mama-n cimitir.

De ziua mamei fără mamă,
sărbătoresc și-mi este greu...
În suflet cu poveri de aramă,
mă rog la același Dumnezeu.

Baladă pentru plecarea părinților

Părinții ni se duc spre veșnicie,
murind orfani prin paturi de spital,
în acest veac lipsit de omenie,
în acest veac modern și imoral.

Îi îngropăm așa cum se cuvine
și de durere mai scrâșnim din dinți,
apoi plecăm spre alte țări străine –
copiii noștri cresc fără părinți.

Mai revenim, cum datina o cere,
din când în când, măcar de sărbători,
căci nu plecăm de acasă cu plăcere,
purtând cu noi în suflet reci fiori.

Ne doare ochiul, sufletul și mâna,
de lacrimi, fluturări și despărțiri,
prin lumi străine ne purtăm țărâna
și acea tristețe veșnică în priviri.

Și în mirosul de gutuie coaptă,
ce stă la soare pe un pervaz de lemn,
o mamă, mai rostește-n șoaptă
ceva între rugăciune și blestem.

Baladă pentru ochii părinților

Mama mea cu ochi de iarbă,
tatăl meu cu ochi de cer,
din dureri îmi fac o salbă
și din tristețe-un fel de ler.

Mă așteaptă mama acasă,
într-o margine de sat,
unde iarba e mai deasă,
unde locu-i neumblat.

Și din firul ierbii dese,
spre alte zări privind mereu,
la război de-o moarte țese
haine pentru Dumnezeu.

Înspre ea e dus și tata
ca un dor spre un alt dor,
viața mea aproape-i gata,
nimeni nu-i nemuritor.

Voi veni și eu la toamnă,
ca un cocor din alte veri,
să-mi îngrop durerea-n iarbă
și să-mi scald doru-n tăceri.

Balada mamelor plecate spre alte zări

Durerile ne latră și ne cheamă
și drumul se preface în poteci,
Dumnezeu de-ar fi avut o mamă,
voi, mamelor, ați fi trăit în veci.

Dar Dumnezeu se tot ține de glume,
de lângă noi ne ia părinții și îi duce,
iar noi îi căutăm prin altă lume,
prin lumea de țărână de sub cruce.

În loc de lumânări o înviere,
am pune la piciorul crucii voastre,
măicuțelor, de iarbă și de jele,
măicuțelor, plecate-n zări albastre.

V-am dăruit cu drag o primăvară
cu ghiocei, narcise și lalele,
dar ați plecat demult în altă țară
și ne priviți cu milă dintre stele.

Primăvara-n verde a îmbrăcat Carpații
și cimitirul vostru se îmbracă-n verde,
salcâmi înflori-vor pentru alții,
măicuțelor, voi, nu aveți ce pierde.

Balada țărânii

Țărâna mereu ne tot cheamă,
țărâna mereu ne tot vrea,
țărâna nu are nici mamă
nici tată nu are și-i grea.

Țărâna mereu ne supune,
iar noi o urmăm și ni-i greu,
e pusă pe șotii și glume
această țărână mereu.

Țărâna mereu ne învinge,
iar noi ne supunem cu greu,
același păcat ne împinge
spre groapa țărânii mereu.

Țărâna mereu ne-înțărână,
țărâna ne ia cu asalt –
ne duce spre groapă de mână,
iar noi tot murim neîncetat.

Țărâna ne curge prin sânge
în valuri amare și dulci,
țărâna ba râde, ba plânge
când noi ne adunăm pe sub cruci.

Țărâna ne crește în oase,
în suflet o ducem cu greu –
ne doare prin zile ploioase
aceeași țărână mereu.

Țărâna nu are nici mamă,
nici tată nu are și e grea,
țărâna mereu ne tot cheamă,
țărâna mereu ne tot vrea.

Baladă pentru Mugur

memoriei lui Mugur Vasiliu

Vremea e târzie, nu-i timp de tăgadă,
clopote ne-ndeamnă înspre mănăstiri
ca să ne prefacem șoapte de baladă
întru fericirea altor ș-altor miri.

Moartea mi-e mireasă, albă ca o mirare,
eu azi îi sunt mire, ca un martor mut,
căci există în lume pentru fiecare,
o uimire simplă ca un început.

Uite-mi vin la nuntă sălcii despletite
și frumoși mesteceni mândri și cărunți
să îmi cânte-n taină cântece șoptite
care se mai cântă astăzi pe la nunți.

O să adune lumea, mână de la mână
și o să facă totul să vă fiu departe,
să veniți la mine ca la o fântână,
să vă stâmpăr setea mare ca o moarte.

Hai să ne prefacem șoapte de baladă,
întru fericirea altor ș-altoṛ miri,
vremea e târzie, nu-i timp de tăgadă,
clopote ne-ndeamnă înspre mânăstiri.

Baladă pentru Pasărea Măiastră

confratelui meu întru frumos Ioan Herbil

Hai Ioane, la fereastră, să privim în sus,
la Pasărea Măiastră ce zboară spre apus.

Hai Ioane, la fereastră, să privim în jos,
La Pasărea Măiastră la zborul ei frumos.

Căci Pasărea Măiastră ce zboară spre apus
E tinerețea noastră din Rona cea de Sus.

În anii tinereții, pe când eram feciori,
În roua dimineții coseam câmpuri cu flori.

În furcă întorceam fânul și îl strângeam în clăi
adu-ți aminte Ioane c-am fost și noi flăcăi.

Și-apoi plecam pe Hera să încărcăm la lemne
ce clipe efemere, frumoase și eterne.

Tu încă mai ești tânăr, eu sunt deja bătrân
ce dor îmi e de lemne, ce dor îmi e de fân.

Acum, de bună seamă, privesc în jos și-n sus,
țărâna mă tot cheamă din Rona cea de Sus.

Tot hoinărind prin viață, privind în sus și-n jos,
„M-oi întâlni cu moartea, acea cu râs frumos.”

Hai Ioane, la fereastră, să privim în jos,
La Pasărea Măiastră, la zborul ei frumos.

Hai Ioane, la fereastră, ca să privim în sus,
la Pasărea Măiastră ce zboară spre apus.

Balada sfârșitului ce vine

Sfârșitul acesta ce vine
e groaznic de urât și nedrept
și nici nu mai știm ce e bine,
c-un munte de gheață în piept.

În curând va apune cuvântul,
tăcerea se așterne pe cruci,
iar noi înrudiți cu pământul
ne-om stinge tăcuți la răscruci.

Și lumea-i o groapă comună
ce zilnic ne îndoapă cu var,
se îngroapă adânc în țărână
cel de pe urmă gropar.

Adio, sfârșitu-i aproape,
Primejdii ne pasc pas cu pas,
Uita-vom de tot și de toate
Sub cruce la ultim popas.

Și moartea-i o fiară flămândă
își ia cel din urmă tribut
se stinge făclia plăpândă
strivind cel din urmă sărut.

Baladă rurală

Ce e mai sfânt pe acest pământ
decât țărâna țării tale
și ochiul mamei lăcrimând
și buciulul sunând a jale?

Ca doina noastră din bătrâni –
frumoasă ca un vis de vară,
ca bătăturile la mâini
a celor ce au clădit o țară?

Ca pâinea scoasă din cuptor
și coasa șuierând prin iarbă
și tot de ce îți este dor –
ce stă pe cale să se piardă?

Ca un cântec vesel de oier
sau o baladă tristă, în seară,
ca brâul mamei din cuier
sau ca năframa ei cea rară?

Ca mâna tatii mirosind
a pâine, sare și sudoare,
sau fiii ce îi vezi venind
la mama lor, în mâini, cu o floare?

Balada părăsitorului de țară

Ți-e dor de casa părintească,
de pâinea caldă din cuptor
și de mușcata din fereastră
și de măsuța din pridvor...

Și dor îți e de-a ta odaie,
ți-e dor de tatăl tău bătrân,
ți-e dor de șira cea de paie
și de șopronul plin cu fân.

Ți-e dor de poartă și fântână
și de măicuța ta ți-e dor,
ea hodinește sub țărană,
te du și caut-o în stobor* .

Ți-e dor de prispa cea albastră
și de copilăria ta,
de tinerețea cea buiastră
ce s-a pierdut pe undeva.

Ți-e dor să tragi o brazdă, două,
pe locul vostru din islaz
spală-ți și obrazu-n rouă,
să uiți de rele și necaz.

Ți-e dor de cârciumioara veche
și de biserica din deal,
de dulci cireșe la ureche,
ți-e dor de un nechezat de cal.

Și te cuprinde un dor, pesemne,
să mai pui mâna pe topor,
să spargi cu el un braț de lemne
și focul să-l aprinzi, ți-e dor.

Și ai vrea să afli, pe îndelete,
de tot ce s-a întâmplat în sat,
să împodobești cu epitete
pe aceia care au plecat.

În țințirim să-ți pleci genunchii,
pentru ai tăi ce nu mai „sânt”,
pentru mătușile și unchii,
ce te iubesc de sub pământ.

Și printre lumânări de ceară
acolo-ți vine să rămâi,
părăsitorule de țară,
bine ai venit, printre ai tăi!...

stobor * - cimitir.

Elegie pentru Rona de Sus

Rona de Sus, frumoasă și eternă,
durerea mea din nordul transilvan,
tristețea mea, pe linia maternă,
colindul meu, de la sfârșit de an.

Rona de Sus, eterna Terra Nova,
o rană ce mă doare sângerând,
Prin tine trece drumul spre Moldova
și Ronișoara curge susurând.

La Rona mă întorc cu bucurie,
o părăsesc tăcut și lăcrimând,
lumea întreagă, vreau ca să o știe,
eu Rona port în suflet și în gând.

În lutul Ronei se odihnesc strămoșii,
din lutul ei sunt zămislit și eu,
aici mai cântă încă-n zori cocoșii
și se îmbracă-n verde Dumnezeu.

Aici prin curți mai latră câte-un câine,
Păstorii-și plâng tristețea din caval,
cuptoarele încă miros a pâine
și coasa încă șuieră pe deal.

A doua elegie pentru Rona de Sus

Mult vă iubesc, cătunelor din Rona
și nepermis de mult mi-e dor de voi,
când pașii mei, prin vis, aleargă-ntruna
prin Julănții, prin Babici și Osoi.

Mi-e dor de voi, în amurgul cel de seară,
mi-e dor de Măguri și de Voroteț,
mi-e dor de tine, dragă Ronișoară,
mi-e dor de Sușman și de Soloneț.

Mai văd în vis poteca înrourată
ce duce înspre Horșlog și Cornet
și izvorul drag cu apă nesecată
ce curge lin din dealul Stăjeret.

Adesea plâng în umbra înserării,
m-aș tângui mereu dar nu am cui,
cu gândul plec tăcut pe drumul sării,
ce duce de la Rona la Coștiui.

Mi-e dor de Pișitorea cea tăcută,
cu a ei cascadă și cu al ei izvor,
de Polonynca ce mă așteaptă mută
și de bătrânul Kadasu mi-e dor.

Mi-e dor de Hryťkovul cel verde
și de Dubruka urcând în cer pe scări,
de Picuiata, care în păduri se pierde
și de Mocearnyi ce se pierde-n zări.

Mi-e dor de Lal și de Sărata,
Mi-e dor de Rona și o iubesc,
Mi-e dor de mama și de tata,
Dar nu am unde să-i găsec.

Lupește-n mine dorul urlă,
scrâșnesc din dinți privind în jur,
mie dor de clopotul din turlă
ce tot ne cheamă-n *Kodrășur* *.

* Kodrășur – cimitir.

A treia elegie pentru Rona de Sus

Rona mea dragă în umbre se îmbracă,
frumoasă și tristă ca o înserare –
scăldată-n petale de lună valahă
când noaptea se lasă ca o întristare.

Rona mea dragă în taine se-ascunde,
cu magice șoapte ne cheamă acasă –
un imn ce se aude pe dacice unde
ca plânsetul mamei departe rămasă.

Rona mea dragă în verde se îmbracă,
iar noi ne întoarcem acasă cu drag...
Rona mea dragă ruteană și dacă,
doinită din fluier și frunză de fag.

Rona mea dragă se-îmbracă în toamnă
și bruma ne cheamă spre casă din nou,
frumoasa mea Ronă, stăpână și doamnă,
îmi ești întristare și vis și ecou.

Rona mea dragă învelită-n ninsoare
colindul ne îndeamnă spre tine mereu,
ne întoarcem acasă cerând îndurare,
ne întoarcem acasă la bine și greu.

Frumoasă și tristă – ca o înserare,
scăldată-n petale de lună tracă,
când noaptea se lasă ca o întristare,
Rona mea dragă în umbre se îmbracă.

Baladă pentru Ronișoara

Ronișoara dorul tău doinit
de o vreme sufletul mi-l toarce,
din țărâna ta am fost lumit
și-n țărâna ta mă voi întoarce.

Ronișoara mea – pământ sfințit,
azi mă doare zarea ta înaltă,
eu precum Esenin am iubit
sălcii și mesteceni laolaltă.

Am plecat demult orfan plângând,
ai rămas și tu plângând orfană...
eu te port mereu cu mine-n gând,
ca pe un glonte de argint în rană.

Înspre toamnă am să mă întorc
ca să să-ți văd gorunii de aramă,
dorurile mele întruna torc
o potecă spre mormânt și mamă.

Ronișoara mea te chem mereu,
viața mea ți-o dărui ca pe o salbă,
cheamă-mă și tu la sânul tău
ca să mă prefaci în lut și iarbă.

Baladă pentru Maramureș

În București e forfotă și iureș,
nu mai oftez, nu tângui, nu mă mir,
înspre Săpânța plec, în Maramureș,
ca să mă joc de-a moartea-n cimitir.

Mă las purtat încet pe valul muzei,
tristețile în suflet mi le-încui,
mi-e dor de Mara și de Valea Izei,
de Nordul meu cu harta țării-n cui.

Prin sânge-mi curge un dor nebun de ducă,
un înconfundabil dor marmațian
și sufletu-mi cuprinde ca o nălucă
dorul de Sighet și de Solovan.

Și-n adierea caldă a primăverii,
cuprins de un dor tomnatic și supus,
aș vrea să urc tăcut pe „Dealul Herii”
prin Rona cea de Jos și cea de Sus.

Și să cobor spre Petrova valahă,
apoi să urc spre Borșa prin Moisei,
și să mai beau horincă din „uiagă”
ca un fecior de lele îndrăgît de zei.

Baladă pentru Sighet

Sighetul e un mire în toiul nunții,
un voievod din moarte ridicat,
iată, Dragoș trece iarăși munții
cu Molda lui spre un râu nebotezat.

Iar nouă n-are ce să ni se-ntâmples
căci Sighetul al nostru e pe veci,
și Tisa îl alintă pe la tâmples
când din Siberii adie vânturile reci.

Iar Iza îi îngână în prag de seară
o doină mult doinită cu alean,
din Cuhea înspre Vad coboară
în sumane noi feciorii lui Bogdan.

Chiar Ronișoara mică și cuminte
îl tot alintă dimineața în zori
și de un cântec vechi îi aduce aminte
că Maramureșul e plai cu flori.

Sighetul se așterne între ape –
ca o iubire eternă între frați
din Iza, Solovanul se adapă
și ca un prunc adoarme în Carpați.

Baladă pentru sănătatea Ardealului

Martirul meu Ardeal cel tras pe roată,
Ardealul meu Central și Apusean,
pe sub goruni adună-i laolaltă:
pe Avram, pe Horia, Cloșca și Crișan.

Nici dacica opincă nu se pierde
în Ardealul meu de vale și de deal,
Ardealul meu bolnav de foaie verde,
al țării scump altar și ideal.

Ești prea al meu și prea al tuturoră,
doinit din frunză, fluier și caval,
mai cresc în codru lăncile lui Horea,
mai urlă lupul dacic în Ardeal.

Ardealul meu-provincie română,
Ardealul meu valah și transilvan
când plec din tine nu mi-e la îndemână
mă simt străin și singur și orfan.

Și cântă cucul iarăși bată-l vina,
de peste munți răsună un oftat –
în Oltenia, Moldova, Bucovina,
în Muntenia, Dobrogea și Banat.

Și se răscoală moții în morminte,
din zări se aude un nechezat de cal,
când pe Avram simbolul nației sfinte,
îl spânzură dușmanii prin Ardeal.

Martirul meu Ardeal cel tras pe roată,
Ardealul meu Central și Apusean,
pe sub goruni adună-i laolaltă:
pe Avram, pe Horia, Cloșca și Crișan.

Baladă pentru România

Noi mai avem și doină și baladă,
noi mai avem încă cuvântul dor,
avem o țară ca o pâine caldă –
ce scoasă e cu mâna mamei din cuptor.

Și Miorița încă e a noastră,
și Eminescu încă are rost,
noi flamura roș-galbenă-albastră
cu toții am învățat-o pe de rost.

Noi, europeni demult suntem cu toții
dușmanul creștinește ni-l iubim,
dar palma n-am bătut nicicând cu hoții
și Ardealul sfânt cu nimeni nu îl împărțim.

Aceeași limbă, același neam și sânge,
ne-a zămislit același trup durut,
și pentru noi aceeași mamă plânge
din Sighet până dincolo de Prut.

Și Marea Neagră încă e albastră,
Carpații țării încă sunt senini...
și România încă e a noastră,
doar pruncii ne tot pleacă la străini.

Baladă pentru noi

Suntem copii, avem părinți și ne e bine,
să nu uităm că orice părinte e un martir,
când Dumnezeu coboară pe coline,
să ne aprindă lumânări în cimitir.

Și nouă ne e dor de zărilor albastre,
și nouă ne e bine și ni-e rău,
suntem țărâna sfântă a țării noastre
în care locuiește Dumnezeu!

Înainte de lumină a fost slova,
ce ne reînvie-n suflet an de an,
o rană sângerândă ni-i Moldova,
în trupul nost' valah și transilvan.

De flamura roș-galbenă-albastră,
ne este dor când hoinărim străini,
ades suntem străini în țara noastră
condusă de o clică de haini.

Dar mai avem o doină și o baladă
și mai purtăm în noi un suflet bun,
merinde avem destule în desagă,
mai fierbem și-o pălincă de Crăciun.

Baladă pentru Marea Irlandei

Un clopot de apă prin suflet îmi plânge,
de-un flux și reflux atlantic mi-e dor,
când Marea Irlandei îmi curge prin sânge,
tiptil mă apropii de valuri și mor.

Legenda valahă pe insulă celtă
și contele nostru demult adormit,
iar Marea Irlandei, frumoasă și zveltă,
se joacă de-a plânsul cu țărmlu uimit.

Îmi țese o poveste de dor la ureche
și umbra mi-o spală cu-n val înspumat,
e Marea Irlandei cea fără de pereche –
o mare de whisky și pește sărat.

Marea Irlandei demult îmi zâmbise,
acum îmi îngână un cântec frumos,
prin Dublin mă plimb la braț cu Ulise
și beau încă un whisky cu James Joyce.

Beau bere prin cărciumi, așa într-o doară
și ronțai o coadă de pește sărat.
Bram Stoker e dus pân' la Londra să moară,
dar eu îl aștept, căci se întoarce îndat'.

Baladă pentru Taverna Branului

pentru Cristi și Carmen

Cu foi de trifoi și flori de lucernă,
cu pâine, cu sare și feluri alese,
veniți să petrecem la Bran, la Tavernă
cu nobile vinuri întinse pe mese.

Ode și imnuri răsună-n Tavernă,
sosesc trubadurii din zărilor albastre,
vinul și versul în limba maternă
dulce vor curge prin venele noastre.

Aici se naște iubirea eternă,
poarta-i deschisă pentru oricine,
la Carmen și Cristi la Bran, la Tavernă,
oaspete drag e acela ce vine.

Și cântul și danțul aici sunt acasă,
tristețea-și coboară drapelul în bernă,
veniți să petrecem o seară frumoasă,
cu vin și cu versuri la Bran, la Tavernă.

Baladă pentru Edy

bunului meu prieten Eduard Antonian

Eu sunt mustangul stepelor divine
și coama-n vânt mi-o port ca pe o ninsoare,
eu galopez prin visul neînceputelor fecioare,
pe mine mă nechează doar mânzele virgine.

Pe mine toamna mă cere, să fiu doar al ei
și ploaia mă vrea și mă plânge...
Dar cum să fiu amantul ploii, când prin sânge
îmi curge foc și din ochi îmi scapără scânteii?

Eu sunt cel neatins de ham și fier,
eu sub poveri nu-mi încovoi spinarea,
la drum purced doar când simt chemarea
în trupul meu de vânt și cer.

Pe la răscruci eu nu voi da cu banul,
căci însuși drumul îmi plânge sub copită,
iar clipa cea mai tristă îmi pare fericită...
Credeți-mă, vă rog! Eu sunt Edy Armeanul.

Balada neaverii

Nu am pușcă și nici cal,
nu am cântec nici caval,
nici fântână, nici ulcior,
nu am lacrimă, nici dor.

Sunt pe drum de când mă știu,
nu am leagăn, nici sicriu,
n-am pădure, nici topor
și nici pâine în cuptor.

Precum calul fără ham,
nici tristețe nu mai am,
nici nu urc, nici nu cobor,
nu am punte, nici izvor,

Nu am slovă și nici vers –
sunt hoinar prin univers,
nu am moarte și nici stea
și mă cheamă cine vrea.

Nu am bocet, n-am nici plâns,
nu am hohot și nici râs,
nu am șoaptă, nu am glas,
n-am hodină, nici pripas.

Nu am ușă nici zăvor,
Doar de mine îmi e dor,
și de dorul meu durut
voi pleca spre început.

Nu-s nici slugă, nici stăpân,
nici nu plec nici nu rămân,
Și mă strig cu stinsul glas,
Căci, doar eu mi-am mai rămas.

Balada oraşului de sub deal

Vezi, iubito, cum trec anii
ca un cântec din caval,
înfloresc din nou castanii
în oraşul de sub deal.

Simt în suflet un nou iureş,
îmi pun merinde în desagă
şi pornesc spre Maramureş,
către Rona mea cea dragă.

Şi va fi în lume bine,
şi-n oraşul de sub deal,
hai, iubito, hai cu mine,
hai să mergem în Ardeal.

Iată un poet şi-o doamnă –
trec ţinându-se de mână,
am să-ţi dăruie înspre toamnă,
un frumos cojoc de lână.

Vom simţi, de acum, iubito,
acel dor nebun de ducă,
caci suntem, pe veci, frumoaso,
un nebun şi o nălucă.

Înfloresc din nou castanii
în oraşul de sub deal.
hai, iubito, hai cu mine,
hai să mergem în Ardeal.

Balada legitimei cununări

Nu vreau să mor, nu vreau, dar cine vrea,
câinoasa bătrânețe, îmi cere mâna,
dar vreau, nu vreau, mă logodesc cu ea
și mă cunun legitim cu țărâna.

Mi-e albă noaptea, ziua îmi este gri,
s-au răzvrătit și stelele-n fântână,
doar toamna ruginită printre vii
mă caută frumoasă și păgână.

Să mă ascund de ea nu are rost,
să mă predau, atât mi-a mai rămas,
căci stau cu bătrânețea în avanpost
și vă invit pe toți la parastas.

Nu vreau să mor, nu vreau, dar cine vrea,
câinoasa bătrânețe îmi cere mâna,
dar vreau nu vreau, mă logodesc cu ea
și mă cunun legitim cu țărâna.

Balada ninsorilor albastre

Cad din cer ninsori albastre
ca la moartea unui sfânt,
noi, iubito, iarna noastră
vom ierna-o sub pământ.

Catedrale reci de gheață
se înalță între noi,
am ajuns și la postfața
cărții noastre scrise-n doi.

Ninge a poveste veche,
ninge dalb și nu știu cum,
până mai suntem pereche,
hai, iubito, hai la drum.

Ninge vesel peste tine,
ninge vesel peste noi,
ninge peste rău și bine,
ninge peste cifra doi.

Las', iubito, ca să ningă
peste noi în cimitir,
moartea n-o să ne învingă –
vom primi-o ca doi miri.

Balada războaielor născute din iubire

Se nasc războaie chiar și din iubire,
în fiecare zi e un nou război,
purtăm războaie-n suflet și-n privire
ne războim noi înșine cu noi.

Multă pace aduce o vorbă bună,
pentru o ceartă trebuie doar doi,
purtăm războaie fie chiar și-n glumă,
în fiecare zi e un nou război.

Din două vorbe cearta este gata,
iar cearta aduce ură pe pământ,
ne războim cu mama și cu tata,
pe urmă îi jelim când nu mai sunt.

Război e între mine și între tine,
război e între frați și verișori,
ce crâncene războaie feminine
se poartă între soacre și nurori.

Peste tot de un război te împiedici,
în acest veac bolnav și ostenit,
se războiesc creștinele biserici
rugându-se la Același Răstignit.

Și lumea bântuită e de clerici
ce ne îndeamnă la războiul „sfânt”,
se ceartă chiar și marile Americi
și alte continente pe pământ.

Purtăm războaie-n suflet și-n privire
ne războim noi înșine cu noi,
se nasc războaie chiar și din iubire, —
în fiecare zi e un nou război.

Balada tristeții din verighete

Ne ninge a despărțire peste plete,
ni se citește „adio!” în priviri,
tristețea ne pândește-n verighete,
dar mai jucăm în roluri unor miri.

Te rog frumos să nu mă dai uitării,
prin trup îmi curg drumuri și cărări,
te rog frumos să stai pe țărmul mării,
cât eu voi fi plecat spre alte zări.

Te rog frumos să îți aduci aminte
de iubirea noastră – cea dintâi,
te rog frumos să nu rămâi cuminte,
frumos te rog, frumoasă să rămâi.

Iubita mea, eu te mai rog fierbinte:
să nu mă ștergi din lista celor vii,
iar când va ninge trist peste morminte
cu lumânări la mine să nu vii.

Tristețea ne pândește-n verighete,
dar mai jucăm în rolul unor miri,
ne ninge a despărțire peste plete,
ni se citește „adio!” în priviri.

Balada aducerii aminte

Mai vreau să-mi aduc iar aminte,
mai vreau să te port iar în gând,
mai vreau să mă minți ca înainte,
mai vreau să te cred suspinând.

Mai vreau să mă ascund iar de lume,
când lumea nu are vreun rost,
mai vreau să te strig iar pe nume,
mai vreau să te-învăț pe de rost.

Când luna va plânge în coline
pe nume mai vreau să te strig,
iar tu ai să vii iar la mine
în mansarda cuprinsă de frig.

Când ceaiul va fierbe în clocot
iar noaptea va curge prin noi,
turna-vom iubirea în clopot
și vodca împărți-vom la doi.

Eu am să-ți șoptesc la ureche
povești ce nu mai au rost,
că doi nu mai sunt o pereche,
cum nici noi, iubito, n-am fost.

Tu ai să mă minți ca înainte,
eu am să te cred suspinând
și noaptea va trece cuminte
iar luna va plânge în crâng.

Mai vreau să mă ascund iar de lume,
când lumea nu are vreun rost,
mai vreau să te strig iar pe nume,
mai vreau să te-învăț pe de rost.

Balada toamnei albastre

E toamnă, iubito, afară,
trenuri aleargă prin ploii
ne așteaptă la capăt o gară,
făcută cândva pentru noi.

Toamna se așterne prin târguri
și noi vom tomna osteniți,
bruma înflorește prin crânguri,
iar urșii adorm liniștiți.

Aș vrea să aud doar de bine,
plecarea aș vrea să o amân,
întoarce-ți privirea spre mine
și spune-mi, te rog, să rămân.

Eu am să mă urc pân' la tine,
la mine te rog să cobori,
îmi curg sentimente alpine
prin trupul cuprins de flori.

Iubito, ce toamnă albastră
ne cheamă pe nume, ne vrea.
Iubirea aceasta e a noastră,
plecarea e numai a mea.

Balada tristeții

La tâmpla ta apune luna,
la tâmpla mea răsar tristeți
când anii împletesc cununa
acestei triste bătrâneți.

La tine-n suflet plâng balade,
la mine-n suflet le ascult,
îmi aruncă iarna reci ocheade
și te iubesc atât de mult.

În ochii tăi iernează norii,
în ochii mei răsare un drum,
iubito, ne-au trădat cocorii,
pe coșuri nu mai iese fum.

Tristețea le-a cuprins pe toate
și vântul urlă a pustiu,
iar noi ducând poveri în spate,
spre un amurg cărămiziu.

Eu port în suflet reci cazarme
și vagi speranțe de recrut,
ce va pleca în curând sub arme,
ce te-a iubit atât de mult.

Balada jumătăților de măr

De acum nu are ce să ni se întâmple,
suntem ca două jumătăți de măr,
iubita mea, cu ghiocei la tample,
iubita mea, cu dalbe flori în păr.

Ne așteaptă bătrânețea cu ale sale,
în suflet, tineri noi vom fi mereu,
căci eu voi sta la dreapta dreptei tale,
să te ajut la bine și la greu.

Dar va veni și toamna vieții noastre,
iubita mea, cu multe amintiri,
ne-om închina la zările albastre,
ca doi tomanateci, incredibili, miri.

Vor mai veni și gravele probleme –
ni se va stinge-n suflet cifra doi,
dar vom zâmbi și atunci, din vreme-n vreme,
în amintirea unuia din noi.

Balada marșurilor funebre

Ce marșuri funebre îmi ajung la ureche –
se lasă la vatră mai toți camarazii,
eu vreau pân' la toamnă să mai fim pereche,
iubito, prin suflet îmi sângeră brazii.

Prin sânge îmi curg sentimente umane
și noi continente se nasc ostenit,
chipul tău blând îl port ca pe o rană
în trupu-mi flămând și de viață rănit.

Viața-i frumoasă și dulce, și amară,
ne ducem destinul oricare ar fi el,
prin târguri se aude de-o iarnă polară,
se vând pe valută și glasuri de miel.

Din rafturi lipsește zborul de fluturi,
se dau pe sub mână triluri și flori,
cresc ghiocei după recile scuturi,
îngheață iubirea prin dalbe ninsori.

Eu vreau pân' la toamnă să mai fim pereche
se lasă la vatră mai toți camarazii,
Ce marșuri funebre îmi ajung la ureche,
prin suflet, iubito, îmi sângeră brazii.

Balada întoarcerii înspre alb

Când de tine mi-e drag și de iarnă mi-e frig
mă întorc înspre alb și pe nume te strig.
Peste umerii tăi cad drumuri și punți
și ce sete adâncă ne cată prin munți...

Fântânile-n flăcări ba ard, ba se sting,
De-o iarnă, iubito, înspre tine mă țin
și mestecenii-n crâng se mai joacă de-a noi,
și iubirile mor, doar sub formă de ploi.

Ochiul iernii-l zăresc către noi lăcrimând
și mă întorc înspre alb, și te beau, și te cânt,
ochiul tău neatins de triste ninsori
și miresele plâng, despletite în zori...

Peste umerii tăi cad prăpăstii și punți
și ce sete adâncă ne cată prin munți...
Când de tine mi-e drag și de iarnă mi-e frig
mă întorc înspre alb și pe nume te strig.

Baladă pentru Valentina

*“Marioară di la Gorj
Ia la neica vreo doi zloți
Și nu te iubi cu toți...”*

Maria Tănase

Iubita mea frumoasă și olteană,
din inima Olteniei, din sud,
de-o vreme bătrânețile mă cheamă,
de-o vreme mă prefac că nu le aud.

Dar într-o zi eu voi porni spre tine,
un pelegrin, pe jos, spre mănăstiri,
și vom porni spre alte zări senine,
ca doi „lunateci imposibili miri.”

Mereu te port în suflet ca pe o rană,
din Severin la Sighet și-napoi,
iubita mea frumoasă și olteană,
superbul meu poem cu sânii goi.

Prin Vâlcea, Slatina și prin Craiova,
se prind madonele oltence-n joc,

Coloana infinitului e aievea,
Visează un Brâncuși mai cu noroc.

Mi se preface sufletul în stâncă,
o zi de nu te văd sau nu te aud,
iubita mea frumoasă și olteancă,
din inima Olteniei din sud.

Balada eternei iubiri

Ilogic moartea mă nechează
și bătrânețea m-a pătruns,
tu să rămâi mai bine trează,
iubirea nu ne-a fost de ajuns.

Eu te-am iubit ca pe o minune,
tu m-ai iubit ca pe-un mister...
Adio! Plec acum din lume,
ne vom vedea, frumoaso, în cer.

Te mai aștept într-o tavernă
cu palizi serafimi și îngeri beți,
scriind balada mea eternă
ca un poet între poeți.

Un heruvim rănit de-o aripă
ne va turna-n pahare vin,
vom bea și vom pleca în pripă
ca un destin spre alt destin.

Pe străzi cu aur poleite,
vom colinda-n trăsuri de vânt,
te voi iubi pe veci, iubito,
ca pe o „sfântă fără sfânt”.

Baladă pentru noiembrie

Adio! Ies din foaier,
tu pân' la poartă nu mă mai petrece,
doar pardesiul dă-mi-l din cuier,
că afară-i frig și lumea este rece.

Gorunii tac în crângul ruginit,
nici cerul nu mai e la fel de albastru,
când toamna vieții noastre a sosit –
noiembrie acesta nu-i al nostru.

S-au despletit mestecenii și plâng,
nici zarea lumii nu mai e albastră,
doar zilele în calendar se strâng
și toate parcă-s împotriva noastră.

Și sălciile se apleacă suspinând,
ne sângerează rănilor albastru,
când ne întoarcem înspre noi murind –
noiembrie acesta, nu-i al nostru.

Dar mai avem atâta de murit,
mă tem că toamna n-o să ne ajungă,
gorunii tac în crângul ruginit,
noiembrie din viață ne alungă.

Balada primei ninsori

Iar îmi ninge-n suflet a poveste veche.
Ogoiește, Doamne, dorul meu de drum!
Când îmi pare viața floare la ureche,
voi plăti iubirii ultimul uium.

Am primit ninsoarea ca pe o chemare,
ca pe-un dor de ducă, stins mai de demult.
Sânii tăi, iubito, cer o sărutare:
am să trec Carpații și am să-i sărut.

Voi ierna la tine, crivăț la fereastră,
ca un mag de gheață și fără de stea,
vom nunti, frumoaso, toată iarna noastră,
până ne-om preface în doi miri de nea.

Noaptea mea de nuntă fi-va întreaga iarnă
Te voi ține-n brațe cu nesaț și mut,
iar din cer ninsoarea slobod o să cearnă,
aplecând toți brazii, pentru un sărut.

Balada magului de lut

Mă voi preface într-un mag de lut,
plutind prin cimitir spre înviere,
și glasul tău aș vrea să-l mai aud,
când peste măguri ninge cu tăcere.

Să te mai chem nu are niciun rost –
iubire risipită în exemple,
am învățat tăcerea pe de rost
și am să tac ca îngerii din temple.

Mă voi preface într-un mag de nea
și o să ning cu fluturi peste tine,
privirea mea te cată și te vrea,
dar tu alergi mereu în serpentine.

Încă mai cred în sânii tăi fierbinți
și îți respect contemplativ durerea,
îmi mai zâmbesc din pozele cu zimți –
voievozi plecați spre nicăierea.

Și am să alerg ca la început,
de unul singur pe cărări aprinse,
mă voi preface într-un mag de lut,
cu părul nins și multe neputințe.

Balada înălțării spre moarte

Mi-au înflorit brândușe pe la tâmples
și în suflet mi-a încolțit un ultim dor,
dar nu mai are ce să mi se-ntâmples,
morții, doar cu o moarte-i sunt dator.

Când bătrânețea – starea mea de veghe
o mai ascund sub măști de carnaval,
Îmi zugrăvesc iar sufletul în verde –
un biet decor, când sumbru, când banal.

Aș vrea să despletesc din nou mesteceni
să mă mai uit la lume, să mă mir,
și să-mi petrec tristețea în petreceri,
jucându-mă de-a baba oarba-n cimitir.

Aș vrea să mai fiu țânc, să caut ocrotire,
să mă mai scald în ochii tăi căprui
și apoi să trec cu tâmpla prin iubire
să-ți mai adun iar stele de pe grui.

Dar zilele îmi sunt triste și obosite
și eu mă simt mai singur și stingher
ca un mănunchi de ierburi necosite
mă tot înalț spre moarte ca spre cer.

Balada alungării

Alungă-mă până mai pot pleca
Căci, uite, timpul stă să ne descoase,
până mai port în ochi tristețea ta
până mai port tot frigul tău în oase.

Alungă-mă până mai sunt al tău,
până-mi mai este încă dor de tine,
până mai știu ce-i bine și ce-i rău
până mai crește iarba pe coline.

Alungă-mă te rog ca pe un proscris,
cum se alungă un câine de la casă
ce a urlat la stelele din vis,
când o visa pe dalba sa crăiasă.

Alungă-mă până mai ești a mea,
până mai știu ce-i rău și ce e bine,
alungă-mă și nu mă rechema
am să revin mereu, mereu la tine

O să mă întorc la tine în curând
rupând și ușă în țâțână,
primește-mă de dragoste flămând,
hrănește-mă din palma-ți de stăpână.

Balada tăcerii

Te rog să taci cu tăcerea de lână
a mieilor ninși cu petale de mai,
apoi să mă duci spre iubire de mână,
în tropot de cai, pe o gură de rai.

Te rog să taci cu tăcerea eternă
a bobului trist de nisip curgător,
apoi să mă duci printr-un lan de lucernă
ca pe un orb călător, ars de sete și dor.

Te rog să taci cu tăcere de clopot,
cel cu limbă de moarte legat de ninsori,
apoi să mă duci prin ploaie și ropot
la o nuntă de crai, cu petale de flori.

Te rog să taci cu tăcere de fluturi
cu aripi vremelnice și zbor dărămat,
apoi să mă duci între sulii și scuturi,
pe veci la iubire am fost condamnat.

Te rog să taci cu tăceri de țărână
la răscruce de drumuri cu iarbă și maci,
eu am să rămân culcat pe o rână,
iar tu ai să pleci, către altul să taci.

Balada toamnei ce vine

Iubito, când viața mă învinge,
spală-mi tristețea în rouă,
strânge-mă în brațe când ninge,
strânge-mă în brațe când plouă.

De mult nu mai cred în pereche,
în suflet port urmă de gheară,
șoptește-mi frumos la ureche
că afară-i din nou primăvară.

Hai, spune-mi iar vorbe frumoase
și toate să fie de bine,
căci iată – port frigul în oase
și toamna aceasta ce vine.

E vai celui singur în toamnă,
tomnează te rog lângă mine,
când viața la trist mă condamnă
tu spune-mi doar vorbe de bine.

Balada drumului către tine

Mă aștern către tine cărare,
Tu, cărare, te așterni către ieri
șerpuind te îndrepti către zare,
împietrit eu nu duc nicăieri.

Banalul complot ne pătrunde,
și tot alergăm fără rost,
cărare mi-ai fost spre niciunde,
ce verde cărare ți-am fost.

Ne inundă probleme mărunte,
cărări transformate în vis,
cărare ți-am fost înspre munte,
cărare mi-ai fost spre abis.

Azi lumea-i în pene umflată,
ce trist univers și anost,
cărare mi-ai fost cea mai lată,
ce îngustă cărare ți-am fost.

Durerile stau să ne ajungă
și nu mai găsim adăpost,
cărare ți-am fost, cea mai lungă,
ce scurtă cărare mi-ai fost.

Spre stânga o iau la răscruce,
cărare să-ți fiu nu mai pot,
cărare mi-ai fost către cruce,
ce ieftin și palid complot.

Baladă de dragoste și despărțire

Plouă să înece litere și semne,
alfa și omega se despart pe veci,
vin de pretutindeni să-i îndemne
triste abecedare și alfabeturi reci.

Și vor fi priveghiuri cu mirese dalbe,
pline tribunale cu jurați și aprozi,
cârciumile pline cu meseni la mese,
alfa și omega rătăcind pe străzi.

Chiar și noi, iubito, ne vom rupe-n două,
îmi vei fi străină, îți voi fi străin,
îmi e trist în suflet, iar afară plouă
și ne curg prin vene râuri de pelin.

Nu te mai țin minte, m-ai uitat pesemne,
plouă cu uitare și cu nenoroc,
între noi, iubito, nu mai sunt nici semne,
alfa și omega nu mai sunt deloc.

Eu voi scrie o carte despre despărțire,
cu subiecte tandre și sfârșit banal,
morții celei mândre veșnic îi sunt mire
și voi sta-n picioare până la final.

Baladă de bine

Înfruptă-te din mine ca din pâine,
soarbe-mă ca pe un strop de vin,
alungă-mă, te rog, ca pe un câine,
apoi recheamă-mă și am să vin.

Citește-mă, te rog, ca pe o carte,
ca pe-un tablou privește-mă, te rog,
și când în lume dus voi fi departe,
eu voi sorbi din tine ca din drog.

Suportă-mă, te rog, ca pe-o durere,
acceptă-mă, te rog, ca pe-un destin,
așteaptă-mă ca pe o revedere,
eu unul numai ție mă închin.

Ascunde-mă, te rog, frumos de mine,
ca niciodată să nu mă găsesc,
cu milă voi mușca mereu din tine
ca un copil din mărul lui creșesc.

Suportă-mă, te rog, ca pe-o durere,
acceptă-mă, te rog, ca pe-un destin,
așteaptă-mă ca pe o revedere,
eu unul numai ție mă închin.

Balada invitației la cafea

Invită-mă, te rog, la o cafea
și ascultă-mă atentă sau absentă,
am să-ți îndrug povești de mucava
despre iubirea mea arborescentă.

Ascunde-mă, te rog, în patul tău,
sub baldachinul norilor de toamnă
și am să rescriu întreg destinul meu
sub ochii tăi voievodali de doamnă.

Vânează-mă cu ochii tăi căprui,
ucide-mă c-o vorbă la-ntâmplare,
îngroapă-mă pe câmpul nimănui,
și așteaptă-mă, o să apar în zare.

Primește-mă de dragoste martir,
cum își primește mama la sân pruncul
și-n drumul meu tăcut spre cimitir,
am să-ți sărut și glezna și genunchiul.

Și-am să-ți îndrug povești de mucava
despre iubirea mea arborescentă,
într-un ibric tu o să fierbi cafea
și ai să mă ascuți, atentă sau absentă.

Balada pernei cu lacrimi brodată

Luminile lumii se sting dintr-o dată,
întreg universul cuprins e de frig,
iubito, pe-o pernă cu lacrimi brodată
adorm și te vreau, și te plâng, și te strig.

Acorduri și linii își schimbă macazul,
peroanele toate sunt gata de drum...
Adio, iubito! Sărută-mi obrazul,
se sting în amurguri arome de fum.

Orfanele gări rămân fără mine,
orfană cu ele vei plânge și tu,
spre unde ne ducem 'napoi nu se vine,
știi bine, iubito, știi bine și tu.

Trenul e în gară, poftiți în vagoane!
Adio, iubito, că altfel nu pot!
la drum eu porni-voi cu flori și baloane,
și trenul se duce, cu gară cu tot.

Dispare în ceață și calea ferată,
trenul albastru aleargă prin frig,
iubito, pe-o pernă cu lacrimi brodată
adorm și te vreau, și te plâng, și te strig.

Balada intrării în toamnă

Vreau să-ți spun, iubito, o poveste nouă,
fiindcă ne așteaptă un timp făr' de timp,
iată vine toamna și afară plouă,
iar povestea-i veche din alt anotimp.

Am să vin la tine ca să-ți fiu aproape,
vezi și tu în lume câte se întâmplă,
cu frunze uscate, toamna să ne îngroape,
noi vom sta, iubito, tâmplă lângă tâmplă.

Căci iubirea noastră nu a fost banală,
n-a purtat însemne de bici sau de ham,
vom intra în toamnă ca într-o catedrală
și va plânge seara, cu gutui, la geam.

Eu nu ți-am fost cruce, nu mi-ai fost povară,
iar când am fost singur, străin și stingher,
te-am purtat în suflet ca pe o primăvară,
poartă-mă în suflet ca pe un ultim ger.

Iată vine toamna și afară plouă,
iar povestea veche demult s-a sfârșit,
vreau să-ți spun, iubito, o poveste nouă,
fiindcă ne așteaptă un timp nesăvârșit.

Balada căderii brumei peste pleoape

Vreau să-mi fii din când în când aproape,
să mi te alături când am să te strig,
când bruma o să-mi cadă peste pleoape,
în pragul iernii când îmi va fi frig.

Ca să vorbim de vrute și nevrute,
să ne iubim mitraliați de ger,
iar frigul iernii noastre absolute
ne va preface într-un dalb mister.

Pe reci ghețari vom scrie-n calde glife,
numele rostite de ninsori,
și vom citi doar scrieri apocrife,
despre iubiri cu fluturi și cu flori.

Iubito, hai să punem de-o urzeală,
când iarna rece cu a ei tumult,
o să ne ceară un fel de socoteală,
dar noi vom fi plecați din ea demult.

Când bruma o să-mi cadă peste pleoape,
în pragul iernii când îmi va fi frig,
vreau să-mi fii din când în când aproape,
să mi te alături când am să te strig.

Balada ultimului popas

Acum opresc la ultimul popas,
până mai simt tandrețe și sfială,
cu tinerețea sta-voi la taifas
și am să-i cer un fel de socoteală.

Spre toamna vieții mă îndrept tăcut,
iar tinerețea începe să mă doară,
mai beau din ploi, din vânt mă mai înfrupt
și-n suflet port un fel de primăvară.

O viață-ntreagă am fost un derbedeu,
nu cunoșteam a tinereții rosturi,
când ea a fost a mea mereu, mereu,
eu doar am cheltuit-o pe gablonțuri.

Cum am trăit-o ar fi mult de spus,
aș vrea s-o mai trăiesc fie și-n șoaptă,
și apoi să plec spre alte zări supus,
înspre țărâna care mă așteaptă.

S-o mai trăiesc o dată nu am timp,
căci zărilor nechează și mă cheamă
și zvârcolindu-se în mine simt
un dor nestins de tată și de mamă.

Balada fetei morgana

Frumoasa mea rebelă și haiducă,
ce ruptă ai fost din soare și din rai,
azi palma mea te caută năucă,
iar tu alergi prin visul altui crai.

Mi-e dor acum de toate ale tale,
de obrazul tău frumos și rubicond,
mi-au ruginit cămășile de zale,
de când te cat prin lume, vagabond.

Nici nu mai știu dacă mi-ai fost iubită
sau poate ai fost doar visul unei nopți,
ești fata mea morgana, răzvrătită,
te mai aștept și acum pe sub înalte porți.

Și palma mea te caută năucă,
când tu alergi prin visul altui crai,
frumoasa mea rebelă și haiducă,
ce ruptă-ai fost din soare și din rai.

Balada drumului și a iubirii

Destinul meu miroase adânc a moarte,
a nenoroc, a vodcă și-a tutun...
de mine să te ții cât mai departe,
căci sunt nebun, de dragoste nebun.

Mă simt bolnav de drum și de iubire,
privesc la tot cu milă și mă mir...
am să vă iert pe toți dintr-o privire
și am să trec tăcut spre cimitir.

Iubito, plec acum, rămâi cu bine,
un mare dor de ducă m-a învins...
și nu mi-e greu să mă despart de tine
imperturbabil, rece și convins.

Dorul de tine n-o să mă apuce,
căci se răstesc prăpăstii adânci spre noi,
și apoi e dus acela ce se duce,
nimic nu-l mai aduce înapoi.

Tu să rămâi, nu te grăbi spre moarte,
până la mine timp mai ai destul...
oricum te aștept acolo, dus departe,
de dragoste flămând și nesățul.

Balada primăverii despletite

Când iubita nu-ți mai e iubită,
curcubeul își pierde din culori,
primăvara în verde e cernită
și nici florile nu mai sunt flori.

Fluturii și-au lepădat aripa,
înfrunzesc tristețile în copaci,
când iubita nu-ți mai e iubită,
te apropii de tăceri și taci.

Când le aduni pe toate laolaltă,
viața ți se pare un trist complot,
și uite așa îți vine dintr-o dată
să dai foc la toate și la tot.

Primăvara-n verde despletită
este doar un trist ad-interim,
când iubita nu-ți mai e iubită
te îndrepti tăcut spre țințirim.

Primăvara în verde e cernită
și nici florile nu mai sunt flori
când iubita nu-ți mai e iubită,
curcubeul pierde din culori.

Baladă de nea

Se anunță iarăși vremuri de tăcere,
se răscoală seva în copacii goi,
se preschimbă drumu-n țișt de durere
și-a pierit nădejdea întoarcerii-napoi.

Zâmbetu-ți serafic încă mă mai cere,
ochiul meu albastru încă te mai vrea,
aș porni, iubito, către-o revedere,
dar mă-ntroieniră zăpezi de mucava.

Va dansa ninsoarea-n ritm de sarabandă
și va fi o nuntă, va cădea o stea,
se așterne iarna ca o coală albă
și-am să-ți scriu, frumoaso, un poem de nea.

Se anunță iarăși vremuri de tăcere,
se răscoală seva în copacii goi,
se preschimbă drumu-n țișt de durere
și-a pierit nădejdea întoarcerii-napoi.

Balada aşteptării

Ca săbiile-n scuturi anii-mi bat prin sânge
și vremea e târzie ca să mai fîm pereche,
la fiecare capitol eu mă mai joc „de-a plînge”
când te citesc, frumoaso, ca pe o carte veche.

Ca un fluture pe lampă aş poposi cuminte,
cât să îmi ard aripa, să-mi răsucesc țigara
și să sărut cu milă sânul tău fierbinte,
apoi să-mi beau la crăsmă tristețea și cărarea.

Cioburi de lună tristă îmi viscolesc durerea,
codrii întregi de versuri îți las acum zălog,
eu nu ți-am spus nimic, ascultă-mi doar tăcerea
și aşteaptă-mă, iubito, aşteaptă-mă, te rog!

Iată plec spre bălciuri să cumpăr și să beau,
am să-ți aduc de acolo mărgelile de un leu,
căci te mai simt, iubito, și încă te mai vreau...
dar sunt bătrân de acuma, tot trist și derbedeu.

Balada unei ierni

Te iubesc, frumoaso, ca pe o minune
răsărită parcă dintr-un vechi colind,
dragostea îmi zboară peste munți în lume
vreau să ajung la tine și să te cuprind.

Și la miez de noapte să te duc departe,
tu să uiți, frumoaso, drumul înapoi
și printre suspine să-mi mai spui în șoaptă
că e loc în lume și pentru noi doi.

De va fi ninsoarea mai de omenie,
va ascunde drumul de întors înapoi,
dar te rog, iubito, nimeni să nu știe
că ascundem iarna asta între noi.

O să înflorească flori de ger pe geamuri,
uimiți de privirea ochilor tăi mari,
vor sclipi feeric stelele în ramuri,
vor șopti colinde crucile-n stejari.

Dragostea îmi zboară peste munți în lume
vreau să ajung la tine și să te cuprind,
te iubesc, frumoaso, ca pe o minune
răsărită parcă dintr-un vechi colind.

Balada invitației la iarnă

Iar se așterne iarna ca-n poema rusă,
ninge peste lume ca un dalb destin,
arde-n sobă focul, masa este pusă,
peste tot miroase a cozonaci și vin.

Te aștept, iubito, pân' la primăvară
vei ierna la mine, cin' să te alunge?
Uite, am și pâine, am și scorțișoară,
pân' la vița verde vinul ne ajunge.

Ne-om pleca genunchii odată cu păstorii,
se va naște Pruncul, vom tăcea cumiți
și în toiul iernii și al sărbătorii,
noi ne vom preface că suntem nunțiți.

Și când o da gerul, mai înspre Bobotează,
ș-or tremura-n verde brazii de pe stânci,
am să adorm o clipă, vei fi mereu trează,
ca să-mi vegheze somnul doar ochii tăi adânci.

Iar se așterne iarna ca-n poema rusă,
ninge peste lume trist – siberian,
arde-n sobă focul, masa este pusă,
te aștept, iubito, la sfârșit de an.

Balada orașiei de iarnă

Ninge peste cai și sănii,
ninge fără de habar,
viața iar îmi cere dăniile –
zilele din calendar.

Ninge trist peste orașe,
ninge vesel peste sat,
port în suflet vechi fâgașe
și tot ce am mai de purtat.

Ninge fiindcă ești femeie,
ninge că mai sunt bărbat,
sapă-n suflet noi tranșee,
noul an ca un soldat.

Ninge până se mai naște
Pruncul pe un braț de fân,
și-o să ningă pân' la Paște
pe al Maicii Sfinte sân.

Ninge peste dispensare,
peste aziluri de bătrâni,
ninge trist cu disperare,
peste uliți fără câini.

Parcă ninge peste soare
n-a mai nins așa de mult,
se preface în ninsoare
Sfântul Prunc abia născut.

Parcă ninge a peste poate,
parcă ninge a parastas,
parcă ninge trist a moarte,
parcă ninge fără glas.

Parcă ninge a adormire,
nici măcar nu mă mai mir,
ninge să-i mai fiu eu mire
drumului spre cimitir.

Balada amanților sinucigași

S-a interzis iubirea prin decret,
se sinucid din dragoste amanții,
spre zări străine azi plecăm discret,
sub alte cruci să ne-ngropăm talanții.

Se judecă iubirile pe rol,
instanțele amână pronunțarea,
Isaia dănțuiește rock and roll,
iar moartea își descoperă chemarea.

Din valea mea urcând spre dealul tău,
se răscolesc trădările și urlă
și zornăie arginții celui rău,
când luna poposește-n vechea turlă.

Din crucea mea spre crucea ta murind,
Ne îndreptăm ținându-ne de mână,
cu pașii noștri alte cruci sădind,
ca niște flori ivite din țărână.

Ne cheamă iar străine zări discret,
sub alte cruci să ne sădim talanții,
s-a interzis iubirea prin decret,
se sinucid din dragoste amanții.

Baladă pentru sănătatea munților

Când cerul așterne noaptea peste munți,
se coc balade în fluieri de lut...
iubito, chiar și doi suntem prea mulți,
eu unul am să plec spre început.

Spre alte nopți cu cer căzut pe munți,
spre alte zări, spre alte clopote ce bat
și chiar peste prăpăstii de-ar fi punți
spre tine, înapoi, n-am să răzbat.

Tu să petreci la târguri și la nunți,
pe toți flăcăii să-i iubești la rând,
n-a mai rămas niciun bărbat în munți,
doar vântul urlă ca un lup flămând.

Și nu se întâmplă nicio nuntă-n munți,
miresele s-au despletit în zori
visând la Feți Frumoși cu stele-n frunți,
sau la o droaie de copii din flori.

De fapt, nici munții n-au rămas în munți,
în lume-s duși cu toate ale lor
și nici prăpăstii nu mai sunt, nici punți,
doar tu ai rămas să plângi în urma lor.

Nu plânge, mai bine du-te pe la nunți,
cu lăutari sătui de-atâta chiu și cânt,
cu fluiere de lut și miri cărunți,
și cu mirese care nu mai plâng...

disposable poems

Mireasa de alb

Mireasa mea dalbă de ger și ninsoare,
umbra ta plânge rănită de soare.

În vârful de brazi luceferi la pândă
și iarna te latră prin viscol flămândă.

Trec magii de gheață spre țărm nelumit,
fantomele sufletului meu obosit.

Pornesc spre alte zări cu brazii de mână
și munții de dor c-un cântec mă îngână.
Spre tine mă beau și mă cânt și petrec,
spre tine mă îndrept și alerg și mă trec.

Tu spune-mi, te rog, doar o veste.
Tu spune-mi, te rog, încă-o poveste.
Tu spune-mi, te rog, o rază de soare.
Tu spune-mi, te rog, un fulg de ninsoare.

Tu spune-mi, te rog, o umbră de cer,
mireasa mea dalbă de iarnă și ger.

Am ațipit pe un tăiș de coasă, gârbovit și m-am trezit copil...

Prin suflet îmi foșnesc codrii de aramă
și iarba miroase a lapte de mamă.
Frunza cea verde prin sânge-mi înoată,
țărâna miroase a pâine și-a tată.

Bătrânețea câinoasă de-o vreme mă iarnă.
Eu îi zâmbesc și-o îmbrac ca pe-o haină.

Viața de-o viață mereu mă tot cheamă,
să joc un prim rol într-o ultimă dramă
cu dulcea-i rostire de-o viață mă îmbată,
iar moartea miroase a mamă și-a tată.

Mai rabdă-mă, viață, c-un cântec.
Mai rabdă-mă, viață, c-un descântec.
Mai rabdă-mă, viață, c-un soare,
Cu o zare, cu o mare...
Mai rabdă-mă, viață, cu o răbdare.

Mai rabdă-mă, viață, c-un infinit
cât să ațipesc pe un tăiș de coasă, gârbovit.

Mai rabdă-mă, viață, o viață...

* * *

Privirea ta de iarbă și de doamnă,
mă iarnă și mă verde și mă toamnă.

Ochiul tău de frunză, trist, voievodal,
rupe din mine ca râul din mal.

Spre tine mă vreau și mă dor și mă curg,
spre tine mă mor și mă palid amurg.

Spre tine mă rup ca mărul din ram,
alerg înspre tine ca un murg fără ham,
dinspre tine spre mine doar verde ceresc,
dinspre mine spre tine doar eu mă șerpesc.

Așteaptă-mă, te rog, o clipă.
Așteaptă-mă, te rog, o aripă.
Așteaptă-mă, te rog,
un strop de ploaie, o ceață.
Așteaptă-mă, te rog, o tristețe,
o moarte, o viață.

Așteaptă-mă, te rog, un pas, un sărut, un dor,
cât să trec înspre verde să mor.

* * *

Într-o noapte mă Ulise
Penelopa mea din vise.

În lințoliul lui Laerte,
de când nu vrea să mă ierte,

de bun gând, de vise dese...
mă tot țese, mă deșese.

Într-o noapte mă iubise,
într-o alta mă ucise...
de bun gând, de albe vise
doamna mea de plânsu-mi-se...

Doamna mea de alb și albă.
Doamna mea de codru nalbă.
Doamna mea de alboradă.
Doamna mea cea camaradă.

Într-o noapte mă Ulise
doamna mea de plânsu-mi-se.

Actor în drama frunzelor

Căutând cuvântul care să spargă tăcerea
am băut tot vântul îndoit cu cântec.

Gata!... Vremea pierderii timpului s-a dus!

Voi rosti primul cuvânt
ce-mi va trece prin palme.

Vai, dar palmele îmi sângerează
de la cuiele tăcerilor
și de la spinii trandafirilor
sau poate de la conturul sânilor tăi.

Oare de ce l-a înzestrat Dumnezeu pe om cu
palme?...

Dar nu mai am timp de pus întrebări,
căci bătrânețea câinoasă
mi se holbează prin suflet
ca o gură de rai mușcătoare.

Și mai trebuie să-mi bandajez palmele
cu amurguri violete,

și mai trebuie să-mi plec capul
în fața slăbiciunii pietrei,
și mai trebuie să mă joc
cu ochii tăi
de-a albastrul cerului.

Și mai trebuie...

Dar nu!...

Oricum nu mai am timp să găsesc cuvântul.
Voi aștepta tăcerea cu pâine și sare
și mă voi duce să joc în drama frunzelor.

* * *

Cuvintele sunt de prisos,
gândurile la fel.

Atunci să bem!...

Căci se poate întâmpla
să treacă pe lângă noi,
cu lanțul rupt,
un câine zâmbind

iar nouă, în afară de poezie
și umbre...,
nu ne-a mai rămas
mare lucru.

Să discutăm despre umbre...
nu are sens.

Atunci să bem!...

Ascunzându-ne
lacrimile într-un
surâs dureros

până nu a sfâșiat nimeni
această noapte de toamnă

până timpul nu ne-a luat
peste picior visele.
Vom bea!...

În genunchi
ca niște umbre...

Cuvintele sunt de prisos,
gândurile la fel.

* * *

La căderea umbrelor
florile brodează pe aripi de fluturi
apusul soarelui.

Așteptarea
devine durere prenatală.

Păsările
scot la licitație zborul.

Crucile
înmuguresc
în inimile muribunzilor.

Stăpânul rădăcinilor
scrie Apocalipsa umbrelor.

Veșnicia
pare nespus de scurtă...

La căderea umbrelor...

Poem neoclasic

Precum desfrânatele
de pe străzile
Vechiului Babilon,
fata îmbrăcată în mov
hoinărește prin gândurile mele,
uneori ținându-se de mână
cu un plop rănit de ploaie.

Pașii lor se preschimbă în cuvinte,
cuvintele în păsări uriașe
cu roți dințate în loc de aripi
purtând în ciocuri povara
frunzei de măslin.

câteodată pașii lor
se preschimbă în tăcere,
iar tăcerea în păianjeni uriași
care ȣes pe cer
legământul curcubeelor de rouă
atunci păsările se războiesc cu păianjenii,
iar fata îmbrăcată în mov
la braț cu plopul rănit de ploaie
pe sub războiul ceresc

se duc până la stejarii lui Mamre
dincolo de care începe moartea.

o moarte liniștită
ca visul unui prunc nelumit.

Peisaj de iarnă

pictorului Aurel Dan

pe poteca dintre suflet
și biserica din deal
renășteau strămoșii

(tăcerea de dincolo
de cruce a turelor ninse)

iernilor nevinovate
albul i se supune luminii,
pe funii de clopot
coborând cerul

(truda și credința).

înghețate lacrimi
pe obrajii țăranului,
iernile tristelor biserici,
târgul,
ulițele satului...

sărbătoare,
porți de stejar
și fântâni

așteptînd scurgerea veacului
amintirea.

Clopotele tocmai
se întorceau către sunet.

Poem pentru Ana lui Manole

Niciodată pietrele
nu vor atinge
sânii fecioarei,

niciodată pietrele
nu vor strânge
coapsele femeii,

niciodată pietrele...
Niciodată!

Într-o seară
Manole, meșterul,
s-a îmbătat (bietul),
uitând s-o mai zidească
pe Ana,
după cum sta scris
să fie.

(de spaimă)
Cei „nouă meșteri mari,
calfe și zidari”
fugiră care-ncotro,

(de supărare)
Ana
fugi și ea
cu un crai
dintr-o altă legendă.

Au mai rămas
doar pietrele
și Manole.

El, Manole,
se jură
în fiecare dimineață
(la cântatul cocoșilor)
că odată și odată
tot o va zidi
pe Ana,

dar ele, pietrele,
nu-l cred.

Pietrele știu
că niciodată...

Lecție de viață și de moarte

În capela cimitirului,
moartea ține lecții de viață:
„să nu ucizi,
să nu te sinucizi,
să nu râvnești la moartea altuia,
bla, bla, bla și așa mai departe...

Îngerii scorojiți, cu aripi mucegăite
dormitează ca niște moșnegi pe prispă...
numai trâmbițele învierii ascultă lecția,
nu mai cred nici ele că vor suna vreodată.

Cristosul de tablă zgribulit de frig,
se uită cu un ochi spre viață.
Nu mai crede nici el.

De undeva se aude:
„... cu moartea pre moarte călcând...”
E învierea Lui.
A Domnului, mereu a Lui
și niciodată a noastră.

„... cu moartea pre moarte călcând...”
ca un fel de „cui pe cui se scoate”.

„Hei tu!”
strigă la mine moartea.
„De ce nu ești atent la viață?”
„Ba da, ba da, răspund nedumerit.
Numai că...”

„Spune, nu te sfii”, mă îndeamnă.

„Numai că... viața e așa o chestie...
din care încă nu a ieșit nimeni viu.”

„Foarte bine, foarte bine,
uite îți dau un zece...”

De undeva se aude
„... cu moartea pre moarte călcând...”

E învierea Domnului,
mereu a Lui și niciodată a noastră.

„... cu moartea pre moarte călcând...”
pare doar o sintagmă banală,
când stai de vorbă cu însăși mânia sa moartea...

Poveste albastră

În ziua aceea
(e vorba de ziua în care ai plecat)
cerul se certa cu marea
pentru albastrul
ochilor tăi...

Iar tu,
tu ai plecat...
(mai țin minte și acum
verdele vagonului
de clasa a doua).

De atunci port tristețea
la reverul hainei,
ca pe o floare de mucava...

Știu că într-o zi
(e vorba de ziua în care te vei întoarce)
cerul se va împăca cu marea.

Iar eu...
De fapt eu nu fac parte
din această poveste albastră.

Myhailo Hafia Traista – un poet bolnav de drum și de iubire

Este Myhailo Hafia Traista „Bolnav de drum?”.

De bună seamă drumurile sunt lungi în Maramureșul istoric, dar aici e vorba de o altă boală, de altă natură, nici feroviară, nici rutieră, ci de introspecție a sufletului, de dragoste și deznădejde, de viață și moarte, de drag de Rona și de oamenii ei.

Este Myhailo Hafia Traista un poet al iubirii?

Este, fără îndoială, fiindcă femeia imaginară (sau reală?) bântuie prin multe poeme de o frumusețe eseniană.

Iarna e anotimpul predilect al poetului „Vreau să-mi fii din când în când aproape/ să mi te-alături când am să te strig/ când bruma o să-mi cadă peste pleoape/ în pragul iernii când îmi va fi frig”.

„Noaptea mea de nuntă fi-va întreaga iarnă/ te voi ține în brațe cu nesaț și mut/ iar

din cer ninsoarea slobod o să cearnă/ aplecând
toți brazii ca pentru sărut”.

„Poemele de nea” sunt doar parte a
unui devotament temporal.

Iată o toamnă a durerii „E vai, celui
singur în toamnă/ întomnează te rog lângă
mine/ când viața la tristețe mă condamnă/ tu
spune-mi doar vorbe de bine”.

„Iată vine toamna și afară plouă/ iar
povestea veche demult s-a sfârșit/ vreau să-ți
spun iubito o poveste nouă/ fiindcă ne așteaptă
un timp fără timp”.

Multe din poemele de dragoste poartă
pecetea timpului ireversibil „Ca săbiile-n
scuturi anii-mi bat prin sânge/ și vremea e
târzie ca să mai fim pereche”.

Sau, „Ilogic moartea mă veghează/
acum și bătrânețea m-a pătruns”.

Sau, „Spre toamna vieții mă îndrept
tăcut/ iar tinerețea începe să mă doară”.

În poezia lui Myhailo Hafia Traista,
iubirea are nenumărate fețe, colocviale,
pătimașe, reflexive, dureroase, ludice ba chiar
anecdote, toate puse în pagină într-un limbaj
poetic seducător, insolit uneori, dar cu
certitudine creator de frumuseți.

Am făcut o distincție între poezia baladească și poezia „țărâni” ca să o numesc așa, „țărâna mereu ne tot cheamă/ țărâna mereu ne tot vrea/ țărâna nu are nici mamă/ nici tată nu are și e grea”.

E grea întra-devăr de trăiri, de istorii, de oameni. Oamenii sunt părinții „Mama mea cu ochi de iarbă/ tatăl meu cu ochi de cer”, copii, rude, prieteni. Istoriile sunt locuri, case, biserici, cimitire.

„Parinții ni se duc spre veșnicie/ Murind orfani prin paturi de spital/ în acest veac lipsit de omenie/ în acest veac modern și imoral”.

„În lutul Ronei se odihnesc strămoșii/ Din lutul ei sunt zămislit și eu/ aici mai cântă încă-n zori cocoșii/ și se îmbracă-n verde Dumnezeu”.

Există în poezia lui Myhailo Hafia Traista un acut sentiment al pământului natal, o adâncă îngemănare cu lumea nordului, și o tandră percepere a ei.

Dar e toamnă în finalul acestor vorbe fiindcă „E toamnă iubito, afară/ trenuri aleargă prin ploi/ ne așteaptă la capat o gară/ făcută cândva pentru noi”.

Într-o oarecare gară târzie dumnevoastra, dragi cititori, sunteți cei care veți aștepta aceasta carte a poeziei adevarate, o lume a poeziei dintotdeauna de fapt, dar atât de personală în expresie și trăiri, a poetului Myhailo Hafia Traista.

Adrian Ivanițchi

Cuprins

balade pentru inimă și suflet

Baladă pentru Stepan /	7
Baladă pentru mama /	8
Baladă pentru neputința tatălui /	9
Baladă pentru părinți /	11
Baladă pentru ziua mamei /	13
Baladă pentru plecarea părinților /	15
Baladă pentru ochii părinților /	16
Balada mamelor plecate spre alte zări /	17
Balada țăranii /	18
Baladă pentru Mugur /	20
Baladă pentru Pasărea Măiastră /	22
Balada sfârșitului ce vine /	24
Baladă rurală /	25
Balada părăsitorului de țară /	26
Elegie pentru Rona de Sus /	28
A doua elegie pentru Rona de Sus /	29
A treia elegie pentru Rona de Sus /	31
Baladă pentru Ronișoara /	33
Baladă pentru Maramureș /	34
Baladă pentru Sighet /	35
Baladă pentru sănătatea Ardealului /	36
Baladă pentru România /	38
Baladă pentru noi /	39
Baladă pentru Marea Irlandei /	40

Baladă pentru Taverna Branului / 41
Baladă pentru Edy / 42
Balada neaverii / 43
Balada orașului de sub deal / 45
Balada legitimei cununări / 47
Balada ninsorilor albastre / 48
Balada războaielor născute din iubire / 49
Balada tristeții din verighete / 51
Balada aducerii aminte / 52
Balada toamnei albastre / 54
Balada tristeții / 55
Balada jumătăților de măr / 56
Balada marșurilor funebre / 57
Balada întoarcerii înspre alb / 58
Baladă pentru Valentina / 59
Balada eternei iubiri / 61
Baladă pentru noiembrie / 62
Balada primei ninsori / 63
Balada magului de lut / 64
Balada înălțării spre moarte / 65
Balada alungării / 67
Balada tăcerii / 68
Balada toamnei ce vine / 69
Balada drumului către tine / 70
Baladă de dragoste și despărțire / 72
Baladă de bine / 73
Balada invitației la cafea / 74
Balada pernei cu lacrimi brodată / 75
Balada intrării în toamnă / 76

Balada căderii brumei peste pleoape / 77
Balada ultimului popas / 78
Balada fetei morgana / 79
Balada drumului și a iubirii / 80
Balada primăverii despletite / 81
Baladă de de nea / 82
Balada așteptării / 83
Balada unei ierni / 84
Balada invitației la iarnă / 85
Balada orației de iarnă / 86
Balada amanților sinucigași / 88
Baladă pentru sănătatea munților / 89

disposable poems

Mireasa de alb / 93
Am ațipit pe un tăiș de coasă... / 94
Privirea ta de iarbă și de doamnă / 95
Într-o noapte mă Ulise / 96
Actor în drama frunzelor / 97
Atunci să bem!... / 99
La căderea umbrelor / 101
Poem neoclasic / 102
Peisaj de iarnă / 104
Poem pentru Ana lui Manole / 106
Lecție de viață și de moarte / 108
Poveste albastră / 110
Myhailo Hafia Traista – un poet bolnav de
drum și de iubire / 111

